

Downloaded via the EU tax law app / web

Wydanie tymczasowe

WYROK TRYBUNAŹU (siódma izba)

z dnia 30 stycznia 2020 r.(*)

Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ kapitału i swoboda płaatności – Ograniczenia – Opodatkowanie dywidend wypłaconych przedsiębiorstwom zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) – Zwrot pobranego podatku od dywidend – Przesłanki – Obiektywne kryteria odmiennego traktowania – Kryteria z natury rzeczy lub de facto korzystne dla podatników błażcych rezydentami

W sprawie C-156/17

majłcej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złoony przez Hoge Raad der Nederlanden (sła najwyłszy Niderlandów) postanowieniem z dnia 3 marca 2017 r., które wpłynłło do Trybunału w dniu 27 marca 2017 r., w postłpowaniu:

Köln-Aktiefonds Deka

przeciwko

Staatssecretaris van Financiën,

przy udziale:

Nederlandse Orde van Belastingadviseurs,

Loyens en Loeff NV,

TRYBUNAŁ (siódma izba),

w składzie: P.G. Xuereb (sprawozdawca), prezes izby, T. von Danwitz i C. Vajda, słażciowie,

rzecznik generalny: G. Pitruzzella,

sekretarz: M. Ferreira, główna administratorka,

uwzglłdniając pisemny etap postłpowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 22 maja 2019 r.,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu Köln-Aktiefonds Deka – R. van der Jagt, Partner,
- w imieniu Nederlandse Orde van Belastingadviseurs – F.R. Herreveld i J.J.A.M. Korving, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Loyens en Loeff NV – A.C. Breuer, advocaat, i S. Daniëls, conseiller fiscal,

- w imieniu rządu niderlandzkiego – M.K. Bulterman i J. Langer, w charakterze pełnomocników,
  - w imieniu rządu niemieckiego – początkowo T. Henze, J. Möller i R. Kanitz, a następnie – J. Möller i R. Kanitz, w charakterze pełnomocników,
  - w imieniu Komisji Europejskiej – W. Roels i N. Gossement, w charakterze pełnomocników,
- po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 5 września 2019 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 63 TFUE.
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między Köln-Aktiefonds Deka (zwanym dalej „KA Deka”) a Staatssecretaris van Financiën (sekretarzem stanu ds. finansów, Niderlandy) dotyczącego zwrotu podatku od dywidend pobranego od KA Deka z tytułu dywidend z udziałów w spółkach niderlandzkich, wyznaczonych za lata od 2002/2003 do 2007/2008.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Dyrektywa Rady 85/611/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. 1985, L 375, s. 3), zgodnie z jej motywem czwartym, miała na celu ustanowienie podstawowych zasad dotyczących udzielania zezwoleń, nadzoru, struktury i działalności przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) mających swoją siedzibę w państwach członkowskich oraz informacji, jakie muszą one publikować. Dyrektywa 85/611 była wielokrotnie zmieniana, a następnie została uchylona ze skutkiem od dnia 1 lipca 2011 r. przez dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. 2009, L 302, s. 32), w której dokonano przekształcenia tej wcześniejszej dyrektywy.

Prawo niderlandzkie

4 Niderlandzki system dotyczący przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania o charakterze podatkowym (zwanym dalej „PZI”) ma na celu umożliwienie osobom fizycznym, a w szczególności posiadaczom niewielkich oszczędności, dokonywania zbiorowych inwestycji w niektóre rodzaje aktywów. Celem tego systemu jest zblizenie opodatkowania mającego zastosowanie do osób fizycznych, które inwestują za pośrednictwem PZI oraz opodatkowania zarezerwowanego dla osób fizycznych, które dokonują inwestycji we własnym zakresie.

5 W tym celu PZI podlegają zerowej stawce podatku dochodowego od osób prawnych. Korzystają one również ze zwrotu podatku od dywidend pobranego od otrzymanych niderlandzkich dywidend. Artykuł 10 ust. 2 Wet op de dividendbelasting 1965 (ustawy o podatku od dywidend z 1965 r.), w brzmieniu mającym zastosowanie w postępowaniu gównym, stanowi:
„Spółka uznana za przedsiębiorstwo inwestycyjne do celów poboru podatku dochodowego od

osób prawnych może zwrócić się do organu o wydanie decyzji, od której przysuguje odwołanie, przyznając jej zwrot podatku od dywidend pobranego od niej w danym roku kalendarzowym [...]”.

6 PZI mają również prawo do rekompensaty z tytułu podatku u źródła pobieranego od zagranicznych produktów inwestycyjnych.

7 Kiedy dokonują one wypłaty dywidend, PZI są zobowiązane do pobrania niderlandzkiego podatku od takich dywidend, który obciąża otrzymującego dywidendy.

8 System dotyczący PZI jest zasadniczo uregulowany w art. 28 Wet op de vennootschapsbelasting 1969 (ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych z 1969 r.), który określa przesłanki, jakie musi spełnić przedsiębiorstwo inwestycyjne, aby mogło zostać uznane za PZI.

9 Wśród tych przesłanek znajduje się nałożony na przedsiębiorstwo inwestycyjne obowiązek wypłaty udziałowcom lub uczestnikom zysków uzyskanych w określonym terminie. Artykuł 28 ust. 2 lit. b) ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych z 1969 r. stanowi, że czysty zysk określona w ogólnym dekrete jest wypłacana udziałowcom i posiadaczom jednostek uczestnictwa w ciągu ośmiu miesięcy od końca roku obrotowego a zysk podlegający wypłacie jest dzielony równo między udziały i jednostki uczestnictwa.

10 W związku z tym z akt przedłożonych Trybunałowi wynika, że zgodnie z Besluit beleggingsinstellingen (dekretem w sprawie przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania) (Stb. 1970, nr 190), zmienionym dekretem z dnia 20 grudnia 2007 r. (Stbl., 2007, nr 573) (zwanym dalej „dekretem w sprawie przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania”), kwoty niepodlegające odliczeniu są uwzględniane przy obliczaniu podlegającemu wypłacie zysku przedsiębiorstwa inwestycyjnego. Ponadto PZI może utworzyć rezerwy reinwestycyjne oraz rezerwy gotówkowe w celu zaokrąglenia wypłaconych przez siebie kwot.

11 Struktura posiadania udziałów przedsiębiorstwa inwestycyjnego jest również jedną z przesłanek, której podlega zakwalifikowanie jako PZI, ponieważ system dotyczący PZI może być stosowany wyjątkowo przez inwestorów, do których jest adresowany.

12 Przesłanki dotyczące posiadania udziałów były uregulowane w latach 2002–2006 w art. 28 ust. 2 lit. c)–g) ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych z 1969 r. Przepisy te wprowadzały rozróżnienie między przedsiębiorstwami inwestycyjnymi, których akcje lub udziały zostały udostępnione szerokiej grupie odbiorców, a tymi, które podlegały bardziej rygorystycznym warunkom. Rozróżnienie między tymi przedsiębiorstwami opierało się na tym, czy ich akcje lub jednostki uczestnictwa były bądź nie oficjalnie notowane na giełdzie w Amsterdamie.

13 Przedsiębiorstwo inwestycyjne, którego akcje lub udziały były notowane na giełdzie w Amsterdamie, zostało zasadniczo wyłączone z systemu PZI, jeżeli co najmniej 45% akcji lub udziałów było w posiadaniu podmiotu podlegającego opodatkowaniu podatkiem dochodowym, z wyjątkiem PZI, którego akcje lub udziały były notowane na giełdzie w Amsterdamie lub były w posiadaniu podmiotu, którego zysk podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym obciążającym jego udziałowców lub uczestników. Ponadto przedsiębiorstwo inwestycyjne, którego co najmniej 25% akcji lub udziałów znajdowało się w posiadaniu jednej osoby fizycznej, nie mogło podlegać systemowi PZI.

14 Przedsiębiorstwo inwestycyjne, którego akcje lub udziały nie były notowane na giełdzie w Amsterdamie, podlegało bardziej rygorystycznym warunkom i mogło skorzystać z systemu PZI, jeżeli co najmniej 75% jego akcji lub udziałów było w posiadaniu osób fizycznych, podmiotów

niepodlegających opodatkowaniu podatkiem dochodowym, takich jak fundusze emerytalne i organizacje charytatywne, lub innych PZI. Przedsiębiorstwo inwestycyjne nie mogłoby skorzystać z systemu PZI, jeżeli jedna – lub więcej – osoba fizyczna posiadała co najmniej 5% akcji lub udziałów w tym przedsiębiorstwie. Jeżeli fundusz inwestycyjny posiadał zezwolenie w rozumieniu Wet houdende bepalingen inzake het toezicht op beleggingsinstellingen (ustawy o nadzorze nad funduszami inwestycyjnymi) z dnia 27 czerwca 1990 r. (Stb. 1990, nr 380), tenże zakaz posiadania był zniesiony na rzecz zasady, zgodnie z którą żadna osoba fizyczna nie mogła posiadać 25% lub więcej udziałów w przedsiębiorstwie.

15 W następstwie zmian legislacyjnych, wprowadzonych od dnia 1 stycznia 2007 r., aby móc skorzystać z systemu PZI, akcje lub udziały w przedsiębiorstwie inwestycyjnym muszą być dopuszczone do obrotu na rynku instrumentów finansowych, takim jak ten, o którym mowa w art. 1:1 Wet houdende regels met betrekking tot de financiële markten en het toezicht daarop (ustawy wprowadzającej przepisy dotyczące rynków finansowych i ich nadzorowania) z dnia 28 września 2006 r. (Stb. 2006, nr 475), lub jeżeli fundusz lub zarządca nim muszą posiadać zezwolenie na mocy art. 2:65 tej ustawy lub być zwolnionym z obowiązku uzyskania zezwolenia na mocy jej art. 2:66 ust. 3.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

16 KA Deka jest funduszem inwestycyjnym prawa niemieckiego (*Publikums-Sondervermögen*) z siedzibą w Niemczech. Jest to UCITS – w rozumieniu dyrektyw 85/611 i 2009/65 – otwarte, notowane na giełdzie, nieposiadające osobowości prawnej i jako takie zwolnione z podatku dochodowego w Niemczech. KA Deka dokonuje inwestycji w imieniu osób fizycznych. Akcje tego funduszu są notowane na niemieckiej giełdzie, ale obrót nimi odbywa się za pośrednictwem systemu zwanego „*global stream system*”.

17 W latach obrotowych od 2002/2003 do 2007/2008 KA Deka otrzymała dywidendy od spółek z siedzibą w Niderlandach, których akcje posiadała. Dywidendy te, zgodnie z umową o unikaniu podwójnego opodatkowania w dziedzinie podatków od dochodów i majątku oraz innych podatków oraz w sprawie uregulowania innych kwestii podatkowych, zawartą w dniu 16 czerwca 1959 r. między Królestwem Niderlandów a Republiką Federalną Niemiec (Trb. 1959, 85), zmienioną na mocy trzeciego protokołu dodatkowego z dnia 4 czerwca 2004 r. (Trb. 2004, 185) (zwaną dalej „niderlandzko-niemiecką umową podatkową”), podlegały podatkowi u źródła według stawki 15%. KA Deka, w przeciwieństwie do funduszu inwestycyjnego z siedzibą w Niderlandach, który spełnia przesłanki uznania za PZI, nie mogła skorzystać ze zwrotu tego podatku na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy o podatku od dywidend z 1965 r.

18 KA Deka nie podlega w Niderlandach obowiązkowemu pobraniu podatku u źródła od dywidend, które sama wypłacała.

19 Sąd odsyłający twierdzi, że zgodnie z przepisami niemieckiego prawa podatkowego osoby fizyczne, które zainwestowały w fundusz wspólnego inwestowania, są uważane za beneficjentów minimalnej teoretycznej kwoty dywidendy. Kwoty, które są w związku z tym opodatkowane oprócz kwoty faktycznie wypłaconej, są określone jako „odpowiedniki dochodów” (*ausschüttungsgleiche Erträge*). W latach, których dotyczy postępowanie główne, osoby fizyczne w Niemczech, które zainwestowały w takie fundusze, korzystały ze zwolnienia z podatku w odniesieniu do powyższej podstawy opodatkowania, która odpowiadała faktycznie wypłaconym zyskom powiększonym o ewentualne „odpowiedniki dochodów”.

20 Do 2004 r. niemieckie przepisy zezwalały takim osobom fizycznym na odliczenie pełnej kwoty niderlandzkiego podatku od dywidend pobieranego od funduszu wspólnego inwestowania od niemieckiego podatku pobieranego od powyższej podstawy opodatkowania podlegającej

opodatkowaniu. W następstwie zmiany niemieckich przepisów odliczenie to było ograniczone w latach 2004–2008 do połowy niderlandzkiego podatku pobranego u źródła, i nie można było już dokonać odliczenia, jeżeli fundusz wspólnego inwestowania postanowił odliczyć od zysku zagraniczny podatek pobrany u źródła.

21 KA Dekka złożyła wniosek do niderlandzkiego organu podatkowego o zwrot podatku od dywidend pobranego od dywidend wypłacanych przez spółki niderlandzkie za lata obrotowe od 2002/2003 do 2007/2008.

22 Ponieważ Inspector van de Belastingdienst (organ administracji podatkowej) odrzucił te wnioski, KA Dekka wniosła skargę do Rechtbank Zeeland-West-Brabant (sądu rejonowego dla Zelandii-Brabancji Zachodniej, Niderlandy) w celu rozstrzygnięcia o zgodności z prawem decyzji organu administracji podatkowej. Przed tym sądem podniósł on, że może być uznany za fundusz inwestycyjny z siedzibą w Niderlandach i posiadający status PZI, o którym mowa w art. 28 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych z 1969 r., i że w związku z tym ma prawo do zwrotu podatku od dywidend na podstawie art. 56 WE (obecnie art. 63 TFUE).

23 Rechtbank Zeeland-West-Brabant (sąd rejonowy dla Zelandii-Brabancji Zachodniej) zastanawia się, czy KA Dekka jest obiektywnie porównywalna z PZI, w świetle kryteriów porównawczych tych funduszy ustanowionych przez Hoge Raad der Nederlanden (sąd najwyższy Niderlandów) i biorąc pod uwagę duży liczbę spraw mogących rodzić pytania podobne do tych będących przedmiotem postępowania głównego, postanowił skierować do tego sądu pięć pytań prejudycjalnych.

24 Hoge Raad der Nederlanden (sąd najwyższy Niderlandów) na wstępie stwierdził, że w swojej formie prawnej KA Dekka może być uznana za PZI i w tym względzie jest obiektywnie porównywalna z PZI z siedzibą w Niderlandach. Sąd ten dodał, że o ile PZI mające siedzibę w Niderlandach miałyby prawo do uzyskania zwrotów podatku od dywidend, których zażądała KA Dekka, o tyle ta ostatnia nie może wywodzić prawa do zwrotu podatku od dywidend ani z ustawodawstwa niderlandzkiego, ani z niderlandzko-niemieckiej umowy podatkowej.

25 Biorąc pod uwagę, że występują uzasadnione wątpliwości co do odpowiedzi, jakich należy udzielić na pytania zadane przez Rechtbank Zeeland-West-Brabant (sąd rejonowy dla Zelandii-Brabancji Zachodniej, Niderlandy), Hoge Raad der Nederlanden (sąd najwyższy Niderlandów) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy art. 56 WE (obecnie art. 63 TFUE) sprzeciwia się temu, by funduszowi inwestycyjnemu z siedzibą poza Niderlandami, jako że nie jest on zobowiązany do poboru u źródła niderlandzkiego podatku od dywidend, nie był zwracany niderlandzki podatek pobrany od dywidend, które ów fundusz uzyskał od spółek z siedzibą w Niderlandach, podczas gdy podatek od dywidend jest zwracany przedsiębiorstwu zbiorowego inwestowania z siedzibą w Niderlandach, które corocznie wypłaca dochody z inwestycji na rzecz swych udziałowców lub uczestników, dokonując poboru niderlandzkiego podatku od dywidend?

2) Czy art. 56 WE (obecnie art. 63 TFUE) sprzeciwia się temu, by funduszowi inwestycyjnemu z siedzibą poza Niderlandami, jako że nie uprawdopodobnił on, że jego udziałowcy lub uczestnicy spełniają przesłanki ustanowione przez przepisy niderlandzkie, nie był zwracany niderlandzki podatek pobrany od dywidend, które ów fundusz uzyskał od spółek z siedzibą w Niderlandach?

3) Czy art. 56 WE (obecnie art. 63 TFUE) sprzeciwia się temu, by funduszowi inwestycyjnemu z siedzibą poza Niderlandami, jako że nie wypłaca swym udziałowcom lub uczestnikom

corocznie, najpóźniej w ósmym miesiącu po upływie roku obrotowego, w pełni dochodów z inwestycji, nie był zwracany niderlandzki podatek pobrany od dywidend, które ów fundusz uzyskał od spółek z siedzibą w Niderlandach, również wówczas, gdy w państwie siedziby, ze względu na obowiązujące w nim przepisy ustawowe, jego dochody z inwestycji, o ile nie zostały wypłacone: (a) są uznane za wypłacone lub (b) są uwzględniane przez państwo siedziby w ramach opodatkowania udziałowców lub uczestników tak, jakby wypłacony został zysk, podczas gdy podatek od dywidend jest zwracany przedsiębiorstwu zbiorowego inwestowania z siedzibą w Niderlandach, które corocznie wypłaca w pełni dochody z inwestycji na rzecz swych udziałowców lub uczestników, dokonując poboru niderlandzkiego podatku od dywidend”.

Postępowanie przed Trybunałem

26 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 5 kwietnia 2017 r. niniejsza sprawa i sprawa C-157/17 zostały połączone do celów pisemnego i ustnego etapu postępowania oraz wydania wyroku.

27 W następstwie ogłoszenia wyroku z dnia 21 czerwca 2018 r., Fidelity Funds i in. (C-480/16, EU:C:2018:480), sąd odsyłający poinformował Trybunał pismem z dnia 3 grudnia 2018 r., że pragnie wycofać wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawie C-157/17 oraz pierwsze pytanie w sprawie C-156/17, ale podtrzymuje drugie i trzecie pytanie w sprawie C-156/17.

28 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 4 grudnia 2018 r. sprawa C-156/17 została oddzielona od sprawy C-157/17, a ta ostatnia została wykreślona z rejestru Trybunału w dniu 12 grudnia 2018 r.

W przedmiocie wniosku o otwarcie na nowo ustnego etapu postępowania

29 Po przedstawieniu opinii rzecznika generalnego KA Deka, pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 18 września 2019 r., wniośca o otwarcie na nowo ustnego etapu postępowania na podstawie art. 83 regulaminu postępowania przed Trybunałem.

30 Na poparcie swojego wniosku KA Deka podnosi, że opinia rzecznika generalnego zawiera niecisłowo co do wykładni art. 7 lit. e) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. 1995, L 281, s. 31). Wbrew temu, co twierdzi rzecznik generalny w pkt 79–81 opinii, art. 7 lit. e) dyrektywy 95/46 nie ma horyzontalnego bezpośredniego skutku, umożliwiając organowi niepublicznemu zwrócić się do innego organu niepublicznego o dane osobowe lub dostarczenie ich innemu organowi niepublicznemu. Taka niecisłowość może mieć decydujący wpływ na orzeczenie Trybunału, a tym samym może uzasadnić otwarcie na nowo ustnego etapu postępowania.

31 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 252 akapit drugi TFUE rzecznik generalny publicznie przedstawia, przy zachowaniu całkowitej bezstronności i niezależności, uzasadnione opinie w sprawach, które zgodnie ze statutem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wymagają jego zaangażowania. Trybunał nie jest związany ani tą opinią, ani jej uzasadnieniem (wyrok z dnia 22 czerwca 2017 r., Federatie Nederlandse Vakvereniging i in., C-126/16, EU:C:2017:489, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

32 Należy także przypomnieć, w tym kontekście, że statut Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz regulamin postępowania przed Trybunałem nie stwarzają stronom lub podmiotom, o których mowa w art. 23 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, możliwości przedkładania uwag w odpowiedzi na opinię przedstawioną przez rzecznika

generalnego (wyrok z dnia 25 października 2017 r., Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo). Okoliczności, że jedna ze stron lub jeden z tych podmiotów nie zgadza się z opinią rzecznika generalnego, bez względu na to, jakie kwestie poruszono w tej opinii, nie może zatem sama w sobie stanowić powodu uzasadniającego otwarcie ustnego etapu postępowania na nowo (wyroki: z dnia 25 października 2017 r., Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, pkt 24; a także z dnia 29 listopada 2017 r., King, C-214/16, EU:C:2017:914, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).

33 Wynika z tego, że ponieważ wniosek o otwarcie na nowo ustnego etapu postępowania złożony przez KA Dekka ma na celu umożliwienie mu ustosunkowania się do zawartych w opinii ustaleń rzecznika generalnego dotyczących wykładni dyrektywy 95/46, nie może on zostać uwzględniony.

34 Na podstawie art. 83 regulaminu postępowania Trybunał może, w każdej chwili, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, postanowić o otwarciu ustnego etapu postępowania na nowo, w szczególności jeżeli uzna, że okoliczności zawisłej przed nim sprawy nie są wystarczająco wyjaśnione, lub jeżeli po zamknięciu ustnego etapu postępowania strona przedstawiła nowy fakt mogący mieć decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia Trybunału, lub też jeżeli sprawa ma zostać rozstrzygnięta na podstawie argumentu, który nie był przedmiotem dyskusji między stronami lub podmiotami określonymi w art. 23 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

35 Jednakże w niniejszej sprawie Trybunał, po wysłuchaniu rzecznika generalnego uważa, że posiada wszystkie informacje niezbędne do udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez sąd odsyłający.

36 W świetle powyższych rozważań nie zachodzi potrzeba otwarcia na nowo ustnego etapu postępowania.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

Uwagi wstępne

37 Należy zauważyć, że, jak wynika z postanowienia odsyłającego, dywidendy wypłacone przez spółki z siedzibą w Niderlandach odbiorcom dywidend mającym miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym państwie członkowskim podlegają podatkowi od dywidend. Jeżeli, tak jak w postępowaniu głównym, odbiorca dywidendy ma siedzibę w innym państwie członkowskim, w tym przypadku w Niemczech, dywidendy te mogą być opodatkowane w Niderlandach według stawki 15% na podstawie niderlandzko-niemieckiej umowy podatkowej.

38 Z informacji zawartych w tym postanowieniu wynika również, że jedynie fundusze inwestycyjne, które spełniają przesłanki określone w art. 28 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych z 1969 r. w celu zakwalifikowania ich jako PZI, mogą ubiegać się o zwrot podatku od wypłaconych przez nie dywidend i uzyskać taki zwrot.

39 Taki zwrot nie jest przyznawany funduszom inwestycyjnym, które nie wykazują, że spełniają wspomniane przesłanki, w tym funduszom niebędącym rezydentami.

40 Dlatego też, o ile dywidendy wypłacone funduszom zakwalifikowanym jako PZI nie podlegają opodatkowaniu po stronie tychże funduszy, o tyle dywidendy wypłacone innym podmiotom, w tym funduszom inwestycyjnym mającym siedzibę w innych państwach członkowskich, podlegają takiemu opodatkowaniu.

41 Wynika stąd, że fundusz inwestycyjny, który spełnia przesłanki odnoszące się do PZI, korzysta, w odniesieniu do otrzymanych dywidend, z korzystniejszego traktowania podatkowego niż to, któremu podlegają fundusze inwestycyjne, które nie spełniają wspomnianych przesłanek, w tym fundusze inwestycyjne niebędące rezydentami.

42 W tym względzie należy przypomnieć, że państwom członkowskim przysuguje kompetencja do zorganizowania, z poszanowaniem prawa Unii, własnego systemu opodatkowania wypłacanych zysków i do określenia w jego ramach podstawy opodatkowania, jak również stawki podatkowej, które znajdują zastosowanie do udziałowców otrzymujących zyski (zob. w szczególności wyroki: z dnia 20 maja 2008 r., *Orange European Smallcap Fund*, C-194/06, EU:C:2008:289, pkt 30; z dnia 20 października 2011 r., *Komisja/Niemcy*, C-284/09, EU:C:2011:670, pkt 45; a także z dnia 30 czerwca 2016 r., *Riskin i Timmermans*, C-176/15, EU:C:2016:488, pkt 29).

43 W związku z tym państwa członkowskie, w celu zachęcania do wykorzystywania przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, mają swobodę w zakresie ustanowienia szczególnego systemu podatkowego mającego zastosowanie do takich przedsiębiorstw i do otrzymywanych przez nie dywidend oraz określenia materialnych i formalnych warunków, które muszą być spełnione, aby móc korzystać z takiego systemu (zob. podobnie wyroki: z dnia 9 października 2014 r., *van Caster*, C-326/12, EU:C:2014:2269, pkt 47; a także z dnia 24 października 2018 r., *Sauvage i Lejeune*, C-602/17, EU:C:2018:856, pkt 34).

44 Ponadto z zasad autonomii podatkowej państw członkowskich nieodwracalnie związane jest to, że ustalają one, jakie dowody należy przedstawić w celu wykazania, że zostały spełnione przesłanki wymagane do skorzystania z takiego systemu (zob. podobnie wyroki: z dnia 30 czerwca 2011 r., *Meilicke i in.*, C-262/09, EU:C:2011:438, pkt 37; z dnia 9 października 2014 r., *van Caster*, C-326/12, EU:C:2014:2269, pkt 47; a także z dnia 24 października 2018 r., *Sauvage i Lejeune*, C-602/17, EU:C:2018:856, pkt 34).

45 Niemniej jednak wykonywanie tej autonomii podatkowej państw członkowskich powinno nastąpić w poszanowaniu wymogów wynikających z prawa Unii, w szczególności nałożonych przez postanowienia traktatu dotyczące swobodnego przepływu kapitału (wyrok z dnia 30 czerwca 2011 r., *Meilicke i in.*, C-262/09, EU:C:2011:438, pkt 38).

46 W związku z tym ustanowienie odrębnego systemu dla przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, a w szczególności charakter przesłanek wymaganych do skorzystania z takiego systemu oraz dowody, które należy przedstawić w tym celu, nie mogą prowadzić do ograniczenia swobodnego przepływu kapitału.

47 W świetle tych rozważań należy udzielić odpowiedzi na przedłożone pytania drugie i trzecie.

W przedmiocie pytania drugiego

48 Poprzez pytanie drugie sędziowie odsyłający dopytują zasadniczo do ustalenia, czy art. 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniom państwa członkowskiego, które przewidują, że funduszowi inwestycyjnemu niebędącemu rezydentem nie przyznaje się zwrotu podatku od dywidend pobranego od dywidend uzyskanych przez ten fundusz od podmiotów mających siedzibę w tym państwie członkowskim, ze względu na to, że nie wykazał on, iż jego udziałowcy lub uczestnicy spełniają przesłanki przewidziane w tych przepisach.

49 W związku z tym z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że do zakazanych przez art. 63 ust. 1 TFUE rodzajów zaliczają się, jako ograniczenia w przepływie kapitału, rodzki, które mogły zniechęcać osoby niebędące rezydentami do dokonywania inwestycji w danym państwie członkowskim lub które mogły zniechęcać osoby będące rezydentami wspomnianego państwa członkowskiego do dokonywania inwestycji w innych państwach (zob. w szczególności wyroki: z dnia 10 kwietnia 2014 r., *Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company*, C-190/12, EU:C:2014:249, pkt 39; a także z dnia 22 listopada 2018 r., *Sofina i in.*, C-575/17, EU:C:2018:943, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).

50 Należy zatem zbadać w pierwszej kolejności, czy przesłanki dotyczące udziałowców lub uczestników funduszu inwestycyjnego ustanowione przez państwo członkowskie, od których uzależnione jest uprawnienie tego funduszu do uiszczenia zwrotu zapłaconego przez niego podatku od dywidend, mogły zniechęcać fundusz inwestycyjny niebędący rezydentem do dokonywania inwestycji w tym państwie członkowskim. W drugiej kolejności należy ustalić, czy dowody, które muszą zostać przedstawione w tym celu przez fundusze inwestycyjne niebędące rezydentami, w rezultacie zniechęcają je do dokonywania inwestycji w tym państwie członkowskim.

51 W odniesieniu, po pierwsze do tych przesłanek z postanowienia odsyłającego wynika, że w latach 2002–2006 przesłanki dotyczące posiadania udziałów przewidywały progi udziałów, które nie mogły być przekroczone przez posiadaczy akcji lub jednostek uczestnictwa funduszu, aby mógł on zostać uznany za PZI. Progi te różniły się w zależności od tego, czy akcje lub jednostki uczestnictwa funduszu były bądź nie oficjalnie notowane na giełdzie w Amsterdamie.

52 Jeżeli bowiem akcje lub jednostki uczestnictwa funduszu były oficjalnie notowane na giełdzie w Amsterdamie, systemem PZI nie mogły być objęte fundusze, których 45% lub więcej akcji lub udziałów znajdowało się w posiadaniu podmiotu podlegającego opodatkowaniu podatkiem dochodowym lub podmiotu, którego zysk podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym obcym jego udziałowców lub uczestników, a także fundusze, w których jedna osoba fizyczna posiadała udziały w wysokości co najmniej 25%. Natomiast w przypadku gdy akcje lub jednostki uczestnictwa funduszu nie były oficjalnie notowane na giełdzie w Amsterdamie, co najmniej 75% z nich musiało być w posiadaniu osób fizycznych, podmiotów niepodlegających podatkowi dochodowemu, takich jak fundusze emerytalne i organizacje charytatywne lub innych PZI, przy czym osoba fizyczna nie mogła posiadać udziałów w wysokości 5% lub więcej, a w przypadku gdy fundusz posiadał zezwolenie na mocy ustawy o nadzorze nad funduszami inwestycyjnymi, w wysokości 25% lub więcej.

53 Z postanowienia odsyłającego wynika również, że zgodnie z przepisami krajowymi mającymi zastosowanie od dnia 1 stycznia 2007 r., aby móc korzystać z systemu PZI, akcje lub udziały przedsiębiorstwa inwestycyjnego muszą być dopuszczone do obrotu na rynku instrumentów finansowych, o którym mowa w ustawie wprowadzającej przepisy dotyczące rynków finansowych i ich nadzorowania, lub też fundusz lub jego zarządca muszą posiadać zezwolenie na mocy tejże ustawy lub na jej mocy muszą być zwolnieni z obowiązku uzyskania zezwolenia. Sąd odsyłający dodaje, że obecnie nie ma znaczenia, czy akcje lub udziały funduszu inwestycyjnego są notowane na giełdzie w Amsterdamie.

54 Należy zauważyć, że przepisy krajowe będące przedmiotem postępowania głównego, mające zastosowanie w latach 2002–2006, tak jak przepisy mające zastosowanie od dnia 1 stycznia 2007 r., nie wprowadzały rozróżnienia między funduszami inwestycyjnymi będącymi rezydentami a funduszami inwestycyjnymi niebędącymi rezydentami, w tym znaczeniu, że przesłanki, którym podlega zwrot podatku od dywidend, miały zastosowanie jednakowo do tych dwóch rodzajów funduszy.

55 Jednakże ustawodawstwo krajowe, które stosuje się bez rozróżnienia do podmiotów gospodarczych będących i niebędących rezydentami, może stanowić ograniczenie swobodnego przepływu kapitału. Z orzecznictwa Trybunału wynika bowiem, że nawet zróżnicowanie, które opiera się na obiektywnych kryteriach, może de facto niekorzystnie wpływać na sytuacje transgraniczne (zob. podobnie wyrok z dnia 5 lutego 2014 r., *Hervis Sport- és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, pkt 37–39).

56 Jest tak, w przypadku gdy przepisy krajowe, stosowane bez rozróżnienia do podmiotów będących rezydentami i niebędących rezydentami, zastrzegają możliwość uzyskania korzyści podatkowej w sytuacjach, w których podmiot gospodarczy spełnia przesłanki lub obowiązki, które ze względu na ich charakter lub de facto są właściwe dla rynku krajowego, tak że jedynie podmioty działające na rynku krajowym mogą spełnić te warunki lub obowiązki, a podmioty niebędące rezydentami mające porównywalne cechy zazwyczaj ich nie spełniają (zob. podobnie wyroki: z dnia 9 października 2014 r., *van Caster*, C-326/12, EU:C:2014:2269, pkt 36, 37; a także z dnia 8 czerwca 2017 r., *Van der Weegen i in.*, C-580/15, EU:C:2017:429, pkt 29).

57 W tym względzie, co się tyczy rozpatrywanych w postępowaniu głównym przepisów krajowych, mających zastosowanie w latach 2002–2006, z informacji zawartych w postanowieniu odsyłającym, streszczonych w pkt 52 niniejszego wyroku, wynika, że fundusze inwestycyjne, których akcje lub udziały nie były notowane na giełdzie w Amsterdamie, powinny spełniać bardziej rygorystyczne przesłanki niż fundusze inwestycyjne, których akcje lub udziały były notowane na tej giełdzie.

58 Do sądu odsyłającego należy zatem zbadać, czy przesłanka dotycząca udziałowców, która obejmuje notowanie akcji lub udziałów funduszu inwestycyjnego na giełdzie w Amsterdamie, nie mogła, ze względu na jej charakter lub de facto zostać spełniona zasadniczo przez fundusze inwestycyjne będące rezydentami, podczas gdy fundusze inwestycyjne niebędące rezydentami, których akcje i udziały nie były notowane na giełdzie w Amsterdamie, lecz na innej giełdzie, zazwyczaj jej nie spełniają.

59 Co się tyczy przepisów krajowych mających zastosowanie od dnia 1 stycznia 2007 r., z informacji zawartych w postanowieniu odsyłającym, które zostały streszczone w pkt 53 niniejszego wyroku, wynika, że aby móc skorzystać z systemu PZI, akcje lub udziały przedsiębiorstwa inwestycyjnego muszą być dopuszczone do obrotu na rynku instrumentów finansowych, o którym mowa w ustawie wprowadzającej przepisy dotyczące rynków finansowych i ich nadzorowania. Na mocy tych przepisów system ten ma również zastosowanie do funduszu lub zarządcy tego, który posiada zezwolenie na mocy tejże ustawy lub na jej mocy jest zwolniony z obowiązku uzyskania takiego zezwolenia.

60 W tym względzie do sądu odsyłającego należy zbadać, czy przesłanki ustanowione w tej ustawie, ze względu na ich charakter lub de facto, nie mogły zostać spełnione zasadniczo wyłącznie przez fundusze inwestycyjne będące rezydentami, i czy de facto nie wykluczają z tego systemu funduszy inwestycyjnych niebędących rezydentami, które spełniają podobne przesłanki w państwie członkowskim ich siedziby.

61 Co się tyczy, po drugie, dowodów, jakie powinny zostać przedstawione przez fundusze inwestycyjne niebędące rezydentami w celu wykazania, że spełniają one przesłanki umożliwiające im skorzystanie z systemu PZI, a tym samym uzyskanie zwrotu podatku od dywidend, który zapłaciły, należy przypomnieć, że organy podatkowe państwa członkowskiego mają prawo domagać się od podatnika wszelkich dowodów, które wydają się im konieczne dla oceny kwestii, czy spełnione są przesłanki korzyści podatkowej przewidziane przez dane przepisy i czy rzeczona korzyść może w związku z tym być przyznana (wyrok z dnia 10 lutego

2011 r., Haribo Lakritzen Hans Riegel i Österreichische Salinen, C?436/08 i C?437/08, EU:C:2011:61, pkt 95 i przytoczone tam orzecznictwo). Tre??, forma i stopie? precyzji, wymagane w odniesieniu do informacji które powinien przedstawi? podatnik, aby mó? odnie?? korzy?? podatkow?, s? okre?lane przez pa?stwo cz?onkowskie przyznaj?ce tak? korzy??, celem umo?liwienia temu pa?stwu prawid?owego stosowania podatku (zob. podobnie, wyrok z dnia 9 pa?dziernika 2014 r., van Caster, C?326/12, EU:C:2014:2269, pkt 52).

62 Jednak?e, aby nie uniemo?liwi? lub nadmiernie nie utrudni? podatnikowi nieb?d?cemu rezydentem uzyskania korzy?ci podatkowej, nie mo?e on by? zobowi?zany do przedstawienia dokumentów zgodnych pod ka?dym wzgl?dem z form? i poziomem szczegó?owo?ci dokumentów potwierdzaj?cych przewidzianych w przepisach krajowych pa?stwa cz?onkowskiego przyznaj?cych t? korzy??, je?eli jednocze?nie dokumenty dostarczone przez tego podatnika umo?liwiaj? temu pa?stwu cz?onkowskiemu sprawdzenie, w sposób jasny i precyzyjny, czy spe?nione s? przes?anki uzyskania danej korzy?ci podatkowej (zob. podobnie wyrok z dnia 30 czerwca 2011 r., Meilicke i in., C?262/09, EU:C:2011:438, pkt 46). Jak bowiem stwierdzi? rzecznik generalny w pkt 72 opinii, podatnicy nieb?d?cy rezydentami nie mog? podlega? nadmiernym obci??eniom administracyjnym, które faktycznie uniemo?liwiaj? im skorzystanie z danej korzy?ci podatkowej.

63 W post?powaniu g?ównym s?d odsy?aj?cy zaznacza, ?e KA Deko nie jest w stanie spe?ni? przes?anek dotycz?cych posiadania udzia?ów ze wzgl?du na przy?ty system obrotu akcjami, który uniemo?liwia temu funduszowi poznanie udzia?owców.

64 W zwi?zku z tym brak mo?liwo?ci przedstawienia dowodów na spe?nienie przes?anek zwi?zanych z posiadaniem udzia?ów nie wynika, jak si? zdaje, ani z wewn?trznej z?o?ono?ci wymaganych informacji, ani z wymaganych ?rodków dowodowych, ani te? z prawnej niemo?no?ci zebrania tych danych ze wzgl?du na zastosowanie przepisów o ochronie danych osobowych wdra?aj?cych dyrektyw? 95/46, lecz z przy?tego modelu obrotu udzia?ami przez dany fundusz.

65 W takich okoliczno?ciach os?abienie przep?ywu informacji, jakie napotyka podmiot gospodarczy, nie jest problemem, na który mia?oby odpowiada? dane pa?stwo cz?onkowskie (wyroki: z dnia 10 lutego 2011 r., Haribo Lakritzen Hans Riegel i Österreichische Salinen, C?436/08 i C?437/08, EU:C:2011:61, pkt 98; a tak?e z dnia 30 czerwca 2011 r., Meilicke i in., C?262/09, EU:C:2011:438, pkt 48).

66 W zakresie, w jakim wymogi dotycz?ce dowodów b?d?ce przedmiotem post?powania g?ównego, s?, jak si? zdaje, na?o?one równie? na fundusze inwestycyjne b?d?ce rezydentami, które wybra?y system obrotu udzia?ami analogiczny do systemu przy?tego przez KA Deko w post?powaniu g?ównym, czego zbadanie nale?y do s?du odsy?aj?cego, odmowa przyznania funduszowi inwestycyjnemu nieb?d?cemu rezydentem zwrotu zap?aconego przez niego podatku od dywidend, z uwagi na to, ?e nie mó? on w odpowiedni sposób wykaza?, ?e spe?nia te przes?anki, nie stanowi niekorzystnego traktowania funduszu inwestycyjnego nieb?d?cego rezydentem.

67 W konsekwencji, maj?c na wzgl?dzie powy?sze rozwa?ania, na pytanie drugie nale?y odpowiedzie?, ?e art. 63 TFUE nale?y interpretowa? w ten sposób, ?e nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniom pa?stwa cz?onkowskiego, które przewiduj?, ?e funduszowi inwestycyjnemu nieb?d?cemu rezydentem nie przyznaje si? zwrotu podatku od dywidend pobranego od dywidend uzyskanych przez ten fundusz od podmiotów maj?cych siedzib? w tym pa?stwie cz?onkowskim, ze wzgl?du na to, ?e nie wykaza? on, i? jego udzia?owcy lub uczestnicy spe?niaj? przes?anki przewidziane w tych przepisach, o ile przes?anki te nie s? de facto niekorzystne dla funduszy inwestycyjnych nieb?d?cych rezydentami, a organy podatkowe wymagaj?, by dowód spe?nienia tych przes?anek zosta? przedstawiony równie? przez fundusze inwestycyjne b?d?ce rezydentami,

czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

W przedmiocie pytania trzeciego

68 Poprzez pytanie trzecie sąd odsyłający dąży zasadniczo do ustalenia, czy art. 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniom państwa członkowskiego, które przewidują, że funduszowi inwestycyjnemu niebędącemu rezydentem nie przyznaje się zwrotu podatku od dywidend, który musi zapłacić w tym państwie członkowskim, ze względu na to, że nie spełnia on przesłanek, którym podlega ten zwrot, a mianowicie, że nie wypłaca swym udziałowcom lub uczestnikom corocznie, najpóźniej w ósmym miesiącu po upływie roku obrotowego, w pełni dochodów z inwestycji, również wówczas, gdy w państwie członkowskim jego siedziby, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, dochód z jego inwestycji, który nie został wypłacony, jest uznawany za wypłacony lub jest uwzględniony w ramach podatku, który to państwo członkowskie pobiera od udziałowców lub uczestników, tak jakby zysk ten został wypłacony.

69 Jak wynika z postanowienia odsyłającego, przesłanka, od której uzależniony jest zwrot podatku od dywidend i która dotyczy redystrybucji zysków funduszu, jest sformułowana w sposób ogólny i nie wprowadza rozróżnienia między funduszami inwestycyjnymi będącymi rezydentami a funduszami inwestycyjnymi niebędącymi rezydentami. Zarówno bowiem fundusze inwestycyjne będące rezydentami, jak i fundusze inwestycyjne niebędące rezydentami muszą spełnić tę przesłankę w celu uzyskania zwrotu zapłaconego podatku od dywidend.

70 Jednakże w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 55 i 56 niniejszego wyroku należy zbadać, czy taka przesłanka, jakkolwiek stosowana bez rozróżnienia, nie może w rzeczywistości stawiać funduszy inwestycyjnych niebędących rezydentami w gorszej sytuacji.

71 Jak przypomniano w pkt 43 niniejszego wyroku, w braku harmonizacji na poziomie Unii Europejskiej państwa członkowskie, w celu zachęcania do wykorzystywania przedsięwzięcia zbiorowego inwestowania, mają swobodę w zakresie ustanowienia szczególnego systemu podatkowego mającego zastosowanie do takich przedsięwzięcia i do otrzymywanych przez nie dywidend oraz określenia materialnych i formalnych warunków, które muszą być spełnione, aby móc korzystać z takiego systemu. Dlatego też przesłanki stosowania takich systemów są w nieunikniony sposób specyficzne dla każdego państwa członkowskiego i różni się w poszczególnych państwach członkowskich.

72 Ponadto swobodny przepływ kapitału nie może być rozumiany w ten sposób, że państwo członkowskie jest zobowiązane do ukształtowania zasad podatkowych w zależności od zasad innego państwa członkowskiego, w celu zagwarantowania w każdej sytuacji opodatkowania, które eliminuje wszelkie nierówności wynikające z krajowych przepisów podatkowych, skoro decyzje podejmowane przez podatnika w odniesieniu do inwestycji w innym państwie członkowskim mogą, w zależności od przypadku, być bardziej lub mniej korzystne dla takiego podatnika (wyrok z dnia 7 listopada 2013 r., K, C-322/11, EU:C:2013:716, pkt 80 i przytoczone tam orzecznictwo).

73 Jednakże uzależnienie możliwości uzyskania zwrotu podatku u źródła od określonego przestrzegania przesłanek przewidzianych w przepisach krajowych, bez względu na ustawowe przesłanki, jakim podlegają fundusze inwestycyjne niebędące rezydentami w państwie ich siedziby, prowadzi do zastrzeżenia możliwości korzystnego traktowania dywidend wyjątkowo na rzecz funduszy inwestycyjnych będących rezydentami. Z zastrzeżeniem weryfikacji, której musi dokonać sąd odsyłający, fundusze inwestycyjne niebędące rezydentami mogą bowiem zasadniczo spełniać wszystkie przesłanki ustanowione przez przepisy państwa ich siedziby, podczas gdy fundusze inwestycyjne niebędące rezydentami mogą co do zasady spełniać jedynie przesłanki

ustanowione przez państwo czonkowskie ich siedziby.

74 W tych okolicznościach nie można wykluczyć, że fundusz inwestycyjny niebędący rezydentem, który ze względu na ramy prawne obowiązujące w państwie, w którym ma siedzibę, nie spełnia wszystkich przesłanek przewidzianych przez państwo czonkowskie przyznające daną korzyść podatkową, będzie jednak znajdował się w sytuacji zasadniczo porównywalnej z sytuacją funduszu inwestycyjnego będącego rezydentem, spełniającego takie przesłanki.

75 W związku z tym, aby przesłanki przewidziane w ustawodawstwie państwa czonkowskiego, choć stosowane bez rozróżnienia do funduszy inwestycyjnych będących rezydentami i funduszy inwestycyjnych niebędących rezydentami, nie stawiały de facto w niekorzystnej sytuacji funduszy inwestycyjnych niebędących rezydentami, należy umożliwić im udowodnienie, że znajdują się one, w szczególności ze względu na ramy prawne obowiązujące w państwie ich siedziby, w sytuacji porównywalnej z sytuacją funduszy inwestycyjnych będących rezydentami, spełniających te przesłanki.

76 Z orzecznictwa Trybunału wynika, że porównywalność sytuacji transgranicznej i sytuacji wewnętrznej należy badać z uwzględnieniem celu realizowanego przez rozpatrywane przepisy krajowe, a także przedmiotu i treści tych przepisów (zob. w szczególności wyrok z dnia 2 czerwca 2016 r., Pensioenfonds Metaal en Techniek, C-252/14, EU:C:2016:402, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).

77 W tym względzie z akt sprawy, którymi dysponuje Trybunał, wynika, że przesłanka dotycząca redystrybucji zysków jest związana z celem systemu PZI, który dotyczy do tego, aby zwrot z inwestycji dokonanych przez osobę fizyczną za pośrednictwem przedsiębiorstwa inwestycyjnego był taki sam jak zwrot z inwestycji dokonanych we własnym zakresie. W związku z tym z akt tych wynika również, że ustawodawca krajowy uznał, iż istotne jest, aby przedsiębiorstwa inwestycyjne jak najszybciej przekazywały zyski z inwestycji oszczędzającym, których środki przedsiębiorstwa te zainwestowały.

78 Jeżeli chodzi o związek między obowiązkiem redystrybucji zysków a opodatkowaniem na poziomie inwestorów, z akt, którymi dysponuje Trybunał, wynika ponadto, że obowiązek redystrybucji zysków pociąga za sobą stosowanie podatku dochodowego. Jednakże w związku z wprowadzeniem w 2001 r. zryczałtowanego opodatkowania rocznej stopy zwrotu obliczonej dla osób fizycznych niezależnie od rzeczywistej stopy zwrotu, jaką uzyskają one z tytułu swoich akcji i innych inwestycji, strona skarżąca w postępowaniu głównym, interwenienci w tym postępowaniu oraz Komisja Europejska zastanawiają się, czy redystrybucja zysków funduszu jest niezbędną dla osiągnięcia celu neutralności podatkowej między inwestycjami bezpośrednimi a inwestycjami dokonanymi za pośrednictwem funduszu inwestycyjnego.

79 W niniejszej sprawie do sądu odsyłającego, który jako jedyny jest właściwy do dokonywania wykładni prawa krajowego, przy uwzględnieniu wszystkich elementów przepisów podatkowych będących przedmiotem postępowania głównego i całego krajowego systemu podatkowego, należy określić zasadniczego celu leżącego u podstaw przesłanki redystrybucji zysków.

80 Jeżeli okaże się, że zamierzonym celem jest jak najszybsze osiągnięcie przez inwestorów korzystających z usług funduszu inwestycyjnego uzyskanych przez nich zysków, fundusz inwestycyjny niebędący rezydentem, który nie wypłaca dochodów z jego inwestycji, nawet jeżeli uznaje się, że dochody te zostały wypłacone, nie znajduje się w sytuacji obiektywnie porównywalnej z sytuacją funduszu inwestycyjnego będącego rezydentem, który wypłaca swoje dochody na warunkach przewidzianych w przepisach krajowych.

81 Jeżeli natomiast zamierzony cel polega zasadniczo na opodatkowaniu zysków na poziomie udziałowca funduszu inwestycyjnego, należy uznać, że fundusz inwestycyjny będący rezydentem, który dokonuje rzeczywistej wypłaty swych zysków oraz fundusz inwestycyjny będący rezydentem, którego zyski nie są wypłacone, lecz są uważane za wypłacone i opodatkowane jako takie na poziomie udziałowca tego funduszu, znajdują się w obiektywnie porównywalnej sytuacji. W jednym i w drugim przypadku poziom opodatkowania zostaje bowiem przeniesiony z funduszu inwestycyjnego na udziałowca.

82 W tej ostatniej sytuacji odmowa ze strony państwa członkowskiego przyznania funduszowi inwestycyjnemu będącemu rezydentem zwrotu podatku od dywidend, który zapłacił on w tym państwie członkowskim na tej podstawie, że nie wypłaca on swoim udziałowcom lub uczestnikom corocznie, najpóźniej w ósmym miesiącu po upływie roku obrotowego, w pełni dochodów z inwestycji, podczas gdy w państwie członkowskim siedziby tego funduszu, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, dochód z jego inwestycji, który nie został wypłacony, jest uznawany za wypłacony lub jest uwzględniony w ramach podatku, który to państwo członkowskie pobiera od udziałowców lub uczestników tego funduszu, tak jakby zysk ten został wypłacony – taka odmowa stanowiłaby ograniczenie swobodnego przepływu kapitału.

83 Tymczasem tego rodzaju ograniczenie można dopuścić jedynie wtedy, gdy jest uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego, gdy jest ono odpowiednie dla zagwarantowania realizacji zamierzonego przez nie celu i nie wykracza poza to, co jest niezbędnym do jego osiągnięcia (wyrok z dnia 24 listopada 2016 r., SECIL, C-464/14, EU:C:2016:896, pkt 56).

84 Należy jednak zauważyć, że w postępowaniu głównym rząd niderlandzki nie powołał się na takie uzasadnienie w odniesieniu do przesłanki dotyczącej redystrybucji zysków danego funduszu inwestycyjnego.

85 W tych okolicznościach na pytanie trzecie należy odpowiedzieć, że art. 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniom państwa członkowskiego, które przewidują, że funduszowi inwestycyjnemu będącemu rezydentem nie przyznaje się zwrotu podatku od dywidend, który musiał zapłacić w tym państwie członkowskim, ze względu na to, że nie spełnia on przewidzianych prawem przesłanek, którym podlega ten zwrot, a mianowicie, że nie wypłaca swym udziałowcom lub uczestnikom corocznie, najpóźniej w ósmym miesiącu po upływie roku obrotowego, w pełni dochodów z inwestycji, jeżeli w państwie członkowskim jego siedziby dochód z jego inwestycji, który nie został wypłacony, jest uznawany za wypłacony lub jest uwzględniony w ramach podatku, który to państwo członkowskie pobiera od udziałowców lub uczestników, tak jakby zysk ten został wypłacony, i jeżeli w świetle celu, jaki leży u podstaw tych przesłanek, taki fundusz znajduje się w porównywalnej sytuacji z sytuacją funduszu będącego rezydentem, któremu przysuguje zwrot tego podatku, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

W przedmiocie kosztów

86 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (siódma izba) orzeka, co następuje:

1) **Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniom państwa członkowskiego, które przewidują, że funduszowi inwestycyjnemu będącemu rezydentem nie przyznaje się zwrotu podatku od dywidend pobranego od dywidend uzyskanych przez ten fundusz od podmiotów mających siedzibę w**

tym państwie czonkowskim, ze względu na to, że nie wykazał on, iż jego udziałowcy lub uczestnicy spełniają przesłanki przewidziane w tych przepisach, o ile przesłanki te nie są de facto niekorzystne dla funduszy inwestycyjnych niebędących rezydentami, a organy podatkowe wymagają, by dowód spełnienia tych przesłanek został przedstawiony również przez fundusze inwestycyjne będące rezydentami, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

2) Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniom państwa czonkowskiego, które przewidują, że funduszowi inwestycyjnemu niebędącemu rezydentem nie przyznaje się zwrotu podatku od dywidend, który musi zapłacić w tym państwie czonkowskim, ze względu na to, że nie spełnia on przewidzianych prawem przesłanek, którym podlega ten zwrot, a mianowicie, że nie wypłaca swym udziałowcom lub uczestnikom corocznie, najpóźniej w ósmym miesiącu po upływie roku obrotowego, w pełni dochodów z inwestycji, jeżeli w państwie czonkowskim jego siedziby dochód z jego inwestycji, który nie został wypłacony jest uznawany za wypłacony lub jest uwzględniony w ramach podatku, który to państwo czonkowskie pobiera od udziałowców lub uczestników, tak jakby zysk ten został wypłacony, i jeżeli w świetle celu jaki leży u podstaw tych przesłanek, taki fundusz znajduje się w porównywalnej sytuacji z sytuacją funduszu będącego rezydentem, któremu przysuguje zwrot tego podatku, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

Podpisy

* Język postępowania: niderlandzki.